

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 781

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 27 august 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 203 din 28 mai 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) lit. b) și alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor	2–6
Decizia nr. 318 din 9 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996	6–9
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
701. — Hotărâre privind actualizarea datelor de identificare și ale valorilor de inventar ale unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Curții de Conturi și înscrise în anexa nr. 33 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	10–12
711. — Hotărâre privind actualizarea valorilor bunurilor imobile cuprinse în anexa nr. 19 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aflate în administrarea Administrației Prezidențiale	13–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2. — Hotărâre a Comisiei Centrale de Rechiziții privind aprobarea Listei cu prețurile principalelor bunuri consumptibile rechiziționabile, necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile pe anul 2020	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 203**

din 28 mai 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) lit. b) și alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, excepție ridicată de Societatea RCS & RDS — S.A. din București în Dosarul nr. 2.996/109/2016 al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 807D/2018.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, doamna Cristina Isbasoiu, consilier juridic, cu delegație depusă la dosar, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autoarea excepției a depus, la dosar, concluzii scrise, prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. De asemenea, partea Constantin Cosmin Stăniloiu a transmis, la dosar, concluzii scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, plata cheltuielilor de judecată și judecarea cauzei și în lipsa sa.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 210D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) lit. b) și alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, ridicată de Societatea Urban și Asociații — S.R.L. din Balotești în Dosarul nr. 2.263/62/2018 al Tribunalului Brașov — Secția I civilă.

4. La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției domnul avocat Aurelian Cioran, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Simona Comănici a depus, la dosar, concluzii scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantii părților și cel al Ministerului Public sunt de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 210D/2019 la Dosarul nr. 807D/2018, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției Societatea RCS & RDS — S.A. din București, care, reiterând criticile de neconstituționalitate dezvoltate în concluziile scrise aflate la dosar, susține, în esență, că dispozițiile art. 25 alin. (2) lit. b) din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 sunt neconstituționale și limitează drepturile angajatorului conferite prin art. 45 și art. 135 din Constituție, întrucât obligă angajatorul, indiferent de atitudinea salariatului beneficiar al stimulentului de inserție față de acesta, să îl mențină în activitate, fără posibilitatea de a-i aplica vreo sancțiune disciplinară, așa cum prevăd Codul muncii și Constituția României.

7. Reprezentantul autoarei excepției Societatea Urban și Asociații — S.R.L. din Balotești, domnul avocat Aurelian Cioran, susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 și 44, precum și art. 148 alin. (2), întrucât nu au în vedere situația economică dificilă a angajatorului. Astfel, se susține, în esență, că prin dispozițiile criticate se creează două categorii de operatori economici, respectiv cei aflați în procedura insolvenței sau a reorganizării judiciare și cei care nu se află în această procedură, însă ambele categorii au probleme economice grave. Prin art. 25 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, legiuitorul delimitează artificial între cele două categorii de angajatori, întrucât dacă se află în insolvență poate dispune concedierea salariatului, din motive neimputabile angajatului, însă dacă societatea nu este în insolvență, dar întâmpină dificultăți financiare, nu poate dispune concedierea salariatului care se află în plata stimulentului de inserție, așa încât aceste norme nu reflectă ideea de dreptate. În continuare, se susține că Directiva 92/85/CEE permite ca un angajator aflat într-o situație economică dificilă să dispună desfacerea contractului individual de muncă al angajatului, din motive neimputabile acestuia. Prin urmare, dispozițiile legale criticate contravin acestei directive europene și, ca atare, devin aplicabile prevederile constituționale ale art. 148 alin. (2).

8. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca nefondată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, se arată că salariatul beneficiar al stimulentului de inserție se află într-o situație juridică diferită față de restul salariaților, iar măsura este una de protecție socială. Cât privește susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate creează o inegalitate între două categorii de angajatori, aceasta este nefondată, întrucât situația juridică a angajatorului aflat în reorganizare judiciară sau faliment este diferită de cea a angajatorului cu probleme financiare. Referitor la invocarea art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, se arată că motivarea acestei critici ține de prevederile constituționale ale art. 16. Cu privire la critica raportată la art. 45 și art. 135 din Constituție, respectiv că nu se pot concedia salariații aflați în plata stimulentului de inserție, se arată că norma criticată nu exonerează angajatul de răspundere disciplinară, acesta poate fi sancționat, dar nu i se poate aplica sancțiunea desfacerii contractului individual de muncă. În acest sens, se menționează Decizia nr. 597 din 27 septembrie 2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin Încheierea din 14 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.996/109/2016, **Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor. Excepția a fost ridicată de Societatea RCS & RDS — S.A. din București în calea de atac a apelului declarat împotriva Sentinței civile nr. 2.375 din 20 iunie 2017, pronunțată într-o cauză având ca obiect contestația formulată împotriva unei decizii de concediere.

10. Prin Încheierea din 8 ianuarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.263/62/2018, **Tribunalul Brașov — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) lit. b) și alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor.** Excepția a fost ridicată de Societatea Urban și Asociații — S.R.L. din Balotești într-o cauză având ca obiect contestația formulată împotriva unei decizii de concediere.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autoarele acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 25 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 generează o imunitate absolută a salariatului care se află în perioada în care primește stimulentele de inserție și nu poate fi concediat indiferent de motivul concedierii, deci nici pentru fapte care, în temeiul art. 61 lit. a) din Codul muncii, constituie abateri disciplinare, creându-se astfel o situație privilegiată, nejustificată, a acestuia în raport cu ceilalți salariați, contrar art. 16 din Constituție, care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor.

12. Se apreciază că dispozițiile legale criticate limitează dreptul angajatorului conferit prin art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție și au ca efect crearea unei imunități de răspundere disciplinară și cenzurează dreptul angajatorului de a-și exercita atribuțiile prevăzute de Codul muncii, obligându-l să mențină în activitate un salariat care îi diminuează dezvoltarea și progresul și îi creează prejudicii.

13. Referitor la critica de neconstituționalitate a art. 25 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, raportată la art. 148 alin. (2) și (4) din Legea fundamentală, se susține că din conținutul acestor prevederi constituționale se deduce că dreptul comunitar are prevalență asupra dreptului intern. Așadar, prin raportare la dispozițiile art. 10 din Directiva 92/85/CEE privind introducerea de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și a sănătății la locul de muncă în cazul lucrătoarelor gravide, care au născut de curând sau care alăptează, dispoziții care permit angajatorului să dispună desfacerea raporturilor de muncă cu o lucrătoare în timpul perioadei acoperite de textul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010, acest din urmă act normativ interzice angajatorului să facă acest lucru. Astfel, câtă vreme dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 intră în contradicție cu textul Directivei 92/85/CEE, intră în contradicție și cu prevederile Constituției.

14. Se consideră că dispozițiile art. 25 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 sunt discriminatorii în raport cu art. 25 alin. (4) care prevăd posibilitatea de încetare a raporturilor de muncă ale salariaților în condițiile în care angajatorul se află în faliment sau reorganizare judiciară, deci pentru motive care sunt legate de situația juridică a angajatorului, însă legiuitorul nu a reglementat și posibilitatea de încetare a raporturilor de muncă în cazul prevăzut de art. 61 lit. a) din Codul muncii, respectiv „*în cazul în care salariatul a săvârșit o abatere gravă sau abateri repetate de la regulile de disciplină a muncii ori de la cele stabilite prin contractul individual de muncă, contractul colectiv de muncă aplicabil sau regulamentul intern, ca sancțiune disciplinară*”. Prin modul de formulare a dispozițiilor art. 25 alin. (4) din Ordonanța

de urgență a Guvernului nr. 111/2010, legiuitorul a hotărât că nu are importanță faptul că angajatorul trece prin situații dificile din punct de vedere financiar și că poate să decidă concedierea angajatului doar în ultima etapă a acestor dificultăți, respectiv în situația falimentului sau a reorganizării judiciare, iar până atunci nu contează cât de gravă este situația sa economică, fiind obligat să îl mențină pe beneficiarul stimulentele de inserție chiar și în situația în care creditează firma cu banii săi proprii.

15. În consecință, se consideră că dispozițiile art. 25 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 încalcă art. 16 alin. (1) coroborat cu art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât societatea care trece prin situații economice dificile este supusă unei spolieri suplimentare, în timp ce societatea care și-a pus la adăpost averea prin apelarea la prevederile Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență are în plus libertatea de a dispune concedierea angajatului, primind astfel o protecție suplimentară.

16. În final, se consideră că orice limitare a dreptului angajatorului de a efectua o concediere din motive disciplinare în cazul salariatului aflat în plata stimulentele de inserție trebuie să fie proporțională, justificată și rezonabilă în raport cu obiectivul urmărit.

17. **Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă** arată că se impune verificarea constituționalității dispoziției legale criticate în raport cu principiul constituțional privitor la libertatea economică, respectiv stabilirea conținutului acestui drept și în sensul dacă este cuprinsă alături de alte prerogative și posibilitatea angajatorului de a denunța unilateral contractul individual de muncă sau dacă în anumite condiții dreptul poate să fie limitat ca în cazul reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, pentru protejarea unui interes de ordin public, acela al stimulării creșterii natalității și protejarea intereselor familiei.

18. **Tribunalul Brașov — Secția I civilă** apreciază că nu sunt întemeiate criticile formulate, situația angajatorului care întâmpină dificultăți financiare fiind diferită de cea a angajatorului aflat în reorganizare judiciară sau faliment, astfel că se justifică tratamentul diferențiat al acestora. Instanța apreciază că, deși normele criticate constituie o ingerință în dreptul de proprietate al intimatului ocrotit de art. 44 din Constituție, această ingerință este proporțională cu scopul urmărit, respectiv ocrotirea intereselor salariaților/salariaților care se află în plata stimulentele de inserție, fiind astfel respectat art. 41 din Constituție, care prevede dreptul neîngrădit la munca și dreptul salariaților la măsuri de protecție socială. Totodată, se arată că normele criticate nu contravin nici dispozițiilor art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, principiul priorității reglementărilor comunitare față de dispozițiile contrare din legile interne fiind aplicabil tocmai în temeiul acestor norme constituționale.

19. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise, susținerile părților, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 25 alin. (2) lit. b) și alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 28 iunie 2011, cu modificările și completările ulterioare, care la data sesizării Curții prevedeau că: „(2) *Este interzis angajatorului să dispună încetarea raporturilor de muncă sau de serviciu în cazul: [...]*”

b) *salariatei/salariatului care se află în plata stimulentei de inserție prevăzută la art. 7. [...]*

(4) *Prevederile alin. (2) și (3) nu se aplică în cazul concedierii pentru motive ce intervin ca urmare a reorganizării judiciare sau a falimentului angajatorului, în condițiile legii”.*

23. Curtea observă că, ulterior sesizării Curții Constituționale, prin art. I pct. 4 din Legea nr. 89/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, precum și pentru stabilirea unor măsuri privind recuperarea debitelor reprezentând indemnizație pentru creșterea copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 3 mai 2019, art. 25 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 a fost modificat astfel: „*salariatei/salariatului care se află în plata stimulentei de inserție prevăzută la art. 7 alin. (1).”.*”

24. În opinia autoarelor excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi coroborate cu cele ale art. 44 alin. (1) și (2) referitor la dreptul de proprietate privată, ale art. 45 referitor la libertatea economică și ale art. 135 alin. (2) lit. a) privind economia, precum și ale art. 148 alin. (2) și (4) privind integrarea în Uniunea Europeană.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 597 din 27 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 5 februarie 2019, paragrafele 24—26, a observat că, „potrivit Notei de fundamentare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, prin reglementările sale, asigură o aplicare corespunzătoare a prevederilor Directivei 2010/18/UE de punere în aplicare a Acordului-cadru revizuit privind concediul pentru creșterea copilului, încheiat de BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP și CES, și de abrogare a Directivei 96/34/CE, care a fost adoptată în scopul încercării de a reconcilia viața profesională cu cea personală a lucrătorilor. Acordul-cadru privind concediul pentru creșterea copilului prevede la Clauza 5 pct. 1 că: «La sfârșitul concediului pentru creșterea copilului, lucrătorii au dreptul de a se întoarce la același loc de muncă sau, dacă acest lucru nu este posibil, la un loc de muncă echivalent sau similar care să corespundă contractului sau raportului lor de muncă.» Analizând reglementarea în ansamblul ei, Curtea a reținut că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 permit salariatei/salariatului să își întrerupă activitatea profesională pentru a se consacra responsabilităților familiale, asigurându-i, prin dispozițiile legale criticate, că își vor regăsi postul la sfârșitul concediului pentru creșterea copilului.”

26. Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 25 alin. (1)—(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, angajatorul are obligația de a aproba concediul pentru creșterea copilului, stabilind de comun acord cu angajatul perioada de acordare, și îi este interzis să dispună încetarea raporturilor de muncă sau de serviciu în cazul salariatei/salariatului care se află, după caz, în concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, respectiv 3 ani, în cazul copilului cu handicap, precum și în cazul salariatei/salariatului care se află în plata stimulentei de

inserție prevăzută la art. 7. Interdicția se extinde, o singură dată, cu 6 luni, după revenirea definitivă a salariatei/salariatului în unitate, însă interdicția de concediere nu se aplică în cazul concedierii pentru motive ce intervin ca urmare a reorganizării judiciare sau a falimentului angajatorului, în condițiile legii.

27. Potrivit dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, persoanele care, în perioada în care sunt îndreptățite să beneficieze de concediul pentru creșterea copilului, obțin venituri supuse impozitului au dreptul la un stimulent de inserție în cuantum lunar de 50% din cuantumul minim al indemnizației de concediu, stimulent care se acordă până la împlinirea de către copil a vârstei de 3 ani, respectiv a vârstei de 4 ani, în cazul copilului cu handicap. Așadar, dreptul la stimulentele de inserție se cuvine persoanelor care, în perioada în care sunt îndreptățite să beneficieze de concediul (și indemnizația lunară aferentă) pentru creșterea copilului, obțin venituri supuse impozitului. Prin urmare, stimulentele de inserție se cuvine persoanelor îndreptățite care revin în activitate înainte de epuizarea concediului pentru creșterea copilului solicitat și se acordă pentru perioada rămasă până la împlinirea de către copil a vârstei de 3 ani, respectiv 4 ani în cazul copilului cu handicap.

28. De asemenea, potrivit art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, de indemnizația lunară și stimulentele de inserție beneficiază oricare dintre părinții firești ai copilului, dacă îndeplinește condițiile de acordare prevăzute de prezenta ordonanță de urgență.

29. Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 raportată la art. 16 din Constituție, Curtea reține că reglementarea supusă controlului nu poate fi privită ca aducând atingere principiului egalității în drepturi, care, așa cum a statuat în mod constant Curtea în jurisprudența sa, nu semnifică uniformitate, astfel că situații obiectiv diferite justifică și chiar impun un tratament juridic diferențiat. Ca atare, ținând cont atât de obiectivele urmărite de legiuitor, cât și de necesitatea de a proteja procesul de creștere și dezvoltare a copiilor, interdicția prevăzută prin textele de lege criticate se aplică tuturor angajatorilor, indiferent de statutul lor juridic, și are un caracter rezonabil și proporțional.

30. Referitor la existența unui pretins tratament discriminatoriu între salariații/salariatele aflați/aflate în plata stimulentei de inserție și restul salariaților/salariatelor, Curtea reține că la data revenirii din concediul pentru creșterea copilului salariatul/salariata are un statut special, definit de prevederile art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, ceea ce îl/o face să nu se mai afle într-o situație similară cu a altor salariați/salariate. Dispozițiile criticate au menirea de a preveni, în astfel de situații, conduita abuzivă a unor angajatori, soluția legislativă reflectând opțiunea legiuitorului cu privire la protecția socială a unor persoane aflate într-o situație aparte, și anume salariații care se află în perioada de plată a stimulentei de inserție. Ca atare, dispozițiile legale criticate nu contravin principiului nediscriminării, interdicția concedierii salariatei/salariatului care se află în plata stimulentei de inserție fiind stabilită pentru orice angajator care are încadrat/încadrată un/o astfel de salariat/salariată. Așadar, scopul normei este de a proteja orice angajat/angajată care se află în perioada de plată a stimulentei de inserție.

31. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia dispozițiile criticate au ca efect crearea unei imunități de răspundere disciplinară și astfel este cenzurat dreptul angajatorului conferit prin art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție de a-și exercita atribuțiile prevăzute de Codul muncii, Curtea reține că interdicția legală de concediere prevăzută de art. 25 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 nu privește și angajarea în sine a răspunderii disciplinare a

salariatului/salariatei, ci se limitează la concediere, ceea ce în cazul angajării răspunderii disciplinare a salariatului/salariatei implică interdicția de aplicare a sancțiunii desfacerii disciplinare a contractului individual de muncă, nu însă și interdicția de aplicare a unei alte sancțiuni disciplinare. Așadar, dispoziția legală criticată interzice angajatorului să dispună doar încetarea raporturilor de muncă, nu și sancționarea disciplinară a salariatei/salariatului. Ipoteza normativă a textului criticat nu pune în discuție libertatea economică și nu vizează crearea unui impediment cu privire la libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, ci instituie interdicția temporară de încetare a raporturilor de muncă sau de serviciu în cazul salariatei/salariatului care se află în plata stimulentului de inserție, prevăzut de art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010. Prin urmare, dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate amână concedierea pentru intervalul cât durează situația la care se referă, în scopul protecției salariatului/salariatei aflat/aflate în perioada de plată a stimulentului de inserție.

32. În același sens, a se vedea Decizia nr. 597 din 27 septembrie 2018 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 66/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, paragrafele 29 și 31—33, prin care Curtea a statuat că angajatorul va putea stabili orice sancțiune disciplinară, mai puțin cea a concedierii, și a reținut că în condițiile în care, de regulă, între părțile contractului de muncă — angajator și salariat — există o discrepanță vădită din punctul de vedere al potențialului economic și financiar în favoarea celui dintâi, statul — și anume statul de drept, democratic și social, așa cum este definită România în termenii art. 1 alin. (3) din Constituție — este ținut să intervină legal în sprijinul celui aflat într-o poziție de inferioritate economică. Obligația statului, în sensul arătat, decurge nemijlocit din prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție. Așadar, din interpretarea teleologică a dispozițiilor legale criticate, Curtea a constatat că dispozițiile criticate reprezintă o măsură de protecție socială prin care legiuitorul a urmărit protejarea raporturilor de muncă ale salariatului/salariatei pe o anumită perioadă de timp, după revenirea definitivă în activitate, pentru a-i permite readaptarea și stabilitatea în muncă, și au ca scop protecția situației familiale a salariatei/salariatului, respectiv a copilului minor al acestuia, încercându-se evitarea pierderii locului de muncă al părintelui și lipsirea totală de mijloace financiare de creștere a copilului, în perioada imediat următoare revenirii din concediul pentru creșterea copilului.

33. În ceea ce privește critica potrivit căreia art. 25 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 contravine art. 10 din Directiva 92/85/CEE și, prin urmare, art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, Curtea reține că dispozițiile Directivei 92/85/CEE privind introducerea de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și a sănătății la locul de muncă în cazul lucrătoarelor gravide, care au născut sau care alăptează, respectiv art. 10 și art. 12 din aceasta, au fost transpuse în legislația națională prin Legea nr. 202/2002 privind egalitatea de șanse și de tratament între femei și bărbați, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 326 din 5 iunie 2013, cu modificările și completările ulterioare, și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2003 privind protecția maternității la locurile de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 27 octombrie 2003, aprobată

cu modificări și completări prin Legea nr. 25/2004, cu modificările și completările ulterioare.

34. Referitor la prevederile constituționale ale art. 148 alin. (2) și (4), Curtea reține că, prin Decizia nr. 790 din 5 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1086 din 21 decembrie 2018, Decizia nr. 451 din 28 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 25 iulie 2018, Decizia nr. 64 din 14 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 26 aprilie 2018, Decizia nr. 668 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 8 iulie 2011, și prin Decizia nr. 921 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 673 din 21 septembrie 2011, a statuat, cu valoare de principiu, că „folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Într-o atare ipoteză demersul Curții Constituționale este distinct de simpla aplicare și interpretare a legii, competență ce aparține instanțelor judecătorești și autorităților administrative, sau de eventualele chestiuni ce țin de politica legislativă promovată de Parlament sau Guvern, după caz.”

35. Aplicând aceste considerente de principiu la cauza de față, Curtea reține că Directiva 92/85/CEE reglementează măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și a sănătății la locul de muncă în cazul lucrătoarelor gravide, care au născut de curând sau care alăptează, iar dispozițiile legale criticate, respectiv art. 25 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, reprezintă o normă de protecție socială care reglementează perioada ulterioară revenirii din concediul pentru creșterea copilului, când salariatul/salariata revine în activitate și beneficiază de plata stimulentului de inserție. Prin urmare, norma europeană nu are incidență în cauză.

36. Având în vedere toate acestea, nu se impune analizarea condițiilor desprinse din jurisprudența Curții Constituționale cu privire la folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate, ca normă interpusă celei de referință, întrucât Directiva 92/85/CEE din 19 octombrie 1992, potrivit art. 1 alin. (1) are ca obiect de reglementare aplicarea măsurilor de promovare a îmbunătățirii securității și sănătății la locul de muncă în cazul lucrătoarelor gravide, care au născut de curând sau care alăptează, așa încât prevederile constituționale ale art. 148 alin. (2) și (4) nu au incidență în cauză.

37. Cu privire la critica potrivit căreia dispozițiile art. 25 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 creează premisele unui tratament discriminatoriu din punctul de vedere al aplicării legii doar pentru o categorie de cetățeni, Curtea reține netemeinicia acestei susțineri, întrucât, aplicând considerentele de principiu în materie de egalitate și nediscriminare, rezultate din jurisprudența Curții Constituționale, la cauza dedusă judecării, se observă că aceste norme se aplică tuturor categoriilor de cetățeni aflați în ipoteza normei, fără privilegii și discriminări. Textul criticat instituie o excepție de la regula prevăzută de alin. (2) și (3) ale art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, respectiv o excepție de la interdicția încetării raporturilor de muncă sau de serviciu în cazul salariatei/salariatului care se află în plata stimulentului de inserție, pentru motive ce intervin ca urmare a reorganizării

judiciare sau falimentul angajatorului, în condițiile legii. Ipoteza concederii este justificată de împrejurarea că reorganizarea judiciară, cu atât mai mult falimentul, reprezintă împrejurări obiective care presupun desființarea unor posturi sau chiar, după caz, dispariția angajatorului. Așadar, într-o asemenea împrejurare, contractul de muncă nu mai poate fi menținut, acesta fiind „desfăcut”, în condițiile dispuse de Legea

nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.

38. În ceea ce privește solicitarea părții Constantin Cosmin Stăniloiu de a i se acorda cheltuieli de judecată, Curtea constată, în temeiul dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, că aceasta nu poate fi primită, deoarece regulile de procedură civilă referitoare la acordarea cheltuielilor de judecată nu sunt compatibile cu natura procedurii în fața Curții Constituționale.

39. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea RCS & RDS — S.A. din București în Dosarul nr. 2.996/109/2016 al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și de Societatea Urban și Asociații — S.R.L. din Balotești în Dosarul nr. 2.263/62/2018 al Tribunalului Brașov — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 25 alin. (2) lit. b) și alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și Tribunalului Brașov — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 mai 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 318

din 9 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Universal Construct Market — S.A. din Sibiu în Dosarul nr. 3.386/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.255D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, doamna avocat Oana Stratula, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, iar pentru partea Consiliul Concurenței, doamna inspector de concurență Lavinia Moraru, cu delegație depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Consiliul Concurenței a depus note scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului ales al autoarei excepției de neconstituționalitate, care solicită Curții să constate că excepția este întemeiată, astfel cum a fost motivată prin notele scrise aflate la dosarul cauzei, prin care a fost invocată excepția. În concret se precizează că art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996 este contrar libertății economice și dreptului de proprietate privată, în condițiile în care sancțiunea amenzii aplicate pentru pretinsul fapt anticoncurențial săvârșit se raportează la întreaga cifră de afaceri a societății. Față de această împrejurare, susține că este afectat accesul liber al

persoanei la o activitate economică și întreg patrimoniul economic, prin sancționarea în raport cu bunuri și servicii care nu au format o piață relevantă pentru o înțelegere anticoncurențială. În acest context, precizează aspecte legate de activitatea principală desfășurată de operatorul economic în cauză, iar în proporție de peste 98% din cifra de afaceri este realizată din alte activități distincte de cea pentru care a fost sancționat. De asemenea, face referire la ceilalți operatori economici care au încheiat mai multe înțelegeri verticale anticoncurențiale și la cuantumurile amenzilor primite de aceștia, apoi le raportează la speța de față și consideră că este încălcat principiul proporționalității. În continuare, prezintă diferite opinii cu privire la modul cum ar trebui calculate și aplicate sancțiunile în materie. În final, apreciază că aplicarea unei sancțiuni prin cuprinderea și a altor activități generatoare de venituri impozabile din activități care nu sunt anticoncurențiale determină o privare de proprietate, contrară dispozițiilor constituționale care interzic confiscarea averii dobândite licit, și solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

5. Având cuvântul, reprezentantul Consiliului Concurenței solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, având în vedere faptul că prevederile criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate și nu au intervenit modificări legislative care să conducă la schimbarea jurisprudenței. În acest sens menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie și arată că prin aceasta instanța de contencios constituțional a reținut că prevederile criticate nu contravin prevederilor constituționale, context în care prezintă considerentele avute în vedere la pronunțarea deciziilor Curții.

6. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens arată că stabilirea cifrei totale de afaceri drept criteriu la care se raportează amenda, chiar dacă determină un quantum mare al acesteia, nu poate atrage și neconstituționalitatea normelor criticate, întrucât, în ceea ce privește proporționalitatea, individualizarea se face în raport cu gravitatea faptei săvârșite, iar scopul pentru care au fost adoptate astfel de măsuri este acela că măsurile instituite trebuie să transmită un puternic mesaj de descurajare a contraveniențelor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 7 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 3.386/2/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996**, excepție ridicată de Societatea Universal Construct Market — S.A. din Sibiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri prin care se solicită suspendarea efectelor juridice ale unei decizii emise de Consiliul Concurenței în temeiul Legii nr. 21/1996, precum și anularea în parte a acesteia.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale, deoarece îngăduiesc nepermis de mult accesul la activitățile economice și afectează întreg patrimoniul operatorului economic, mai ales dacă sancțiunea este aplicabilă și în raport cu bunuri și servicii care nu sunt incidente în contextul înțelegerii anticoncurențiale și care nu au format o piață relevantă pentru o înțelegere anticoncurențială, aspect ce se transpune într-o veritabilă confiscare anticoncurențială. Prin modalitatea lacunară în care este redactată, legea nu specifică dacă cifra de afaceri s-ar referi la toate activitățile desfășurate de întreprindere sau doar la acelea privind serviciile sau produsele

care au făcut obiectul practicii anticoncurențiale. În acest context se prezintă posibile modalități de interpretare și aplicare a legii în mod concret speței, precizându-se faptul că, în virtutea prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 21/1996, când întreprinderile participă la o grupare realizată pe cale convențională prin acord, înțelegere etc., dispozițiile acestei legi se aplică fiecărei întreprinderi, ținându-se seama de principiul proporționalității între faptă și sancțiune.

9. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

10. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece vizează modul de interpretare și aplicare a normelor criticate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 29 februarie 2016, care au următorul cuprins: „(1) *Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 0,5% la 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancționării următoarele fapte, săvârșite cu intenție sau din neglijență de întreprinderi sau asociații de întreprinderi:*

a) *încălcarea prevederilor art. 5 și 6 din prezenta lege, precum și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;*

b) *nenotificarea unei concentrări economice, potrivit prevederilor art. 13 alin. (1) și (2), înainte de punerea în aplicare a acesteia, cu excepția cazului în care sunt incidente prevederile art. 13 alin. (7) sau s-a acordat o derogare conform art. 13 alin. (8);*

c) *realizarea unei operațiuni de concentrare economică cu încălcarea prevederilor art. 13 alin. (6)—(8);*

d) *punerea în practică a unei operațiuni de concentrare economică, declarată incompatibilă printr-o decizie a Consiliului Concurenței, potrivit prevederilor art. 47 alin. (4) lit. a);*

e) *neîndeplinirea unei obligații, a unei condiții sau a unei măsuri impuse printr-o decizie luată potrivit prevederilor prezentei legi.”*

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, este menționat art. 1 privind protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că soluția legislativă criticată a mai format obiectul controlului de constituționalitate, raportat la critici și prevederi constituționale similare, sens în care este, spre exemplu, Decizia nr. 191 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 11 iulie 2019, prin care Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

17. Cu acel prilej s-a reținut că prin Hotărârea din 27 septembrie 2006, pronunțată în Cauza T-59/02, *Archer Daniels Midland Co împotriva Comisiei Comunităților Europene*, Tribunalul Uniunii Europene a statuat că, în cazul în care scopul amenizii s-ar limita doar la a nega profitul așteptat sau avantajul scontat, întreprinderea nu va ține seama suficient de faptul că acest comportament constituie o încălcare a art. 101 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. A privi amenda doar ca o compensare pentru prejudiciile create ar echivala cu negarea efectului descurajator pe care aceasta trebuie să-l aibă și care se referă la comportamentul viitor, dar și a caracterului punitiv al unei astfel de măsuri în legătură cu respectiva încălcare comisă. Similar, în cazul unei întreprinderi care este activă pe un număr mare de piețe și are o capacitate financiară deosebit de mare, luarea în calcul doar a cifrei de afaceri de pe piața relevantă nu poate fi suficientă pentru a asigura amenizii un efect de descurajare. Cu cât o întreprindere este mai mare și cu cât are la dispoziție mai multe resurse globale care îi permit să acționeze în mod independent pe piață, cu atât mai mult trebuie să fie conștientă de importanța rolului său în ceea ce privește buna funcționare a concurenței pe piață. În acest context, a ține cont de cifra de afaceri totală, în scopul de a calcula cuantumul amenizii, nu duce la o amendă disproporționată.

18. În ceea ce privește normele naționale ce reglementează în materie de concurență, criticate în prezenta cauză, acestea constituie o transpunere a prevederilor europene, care s-a realizat prin mai multe acte normative, în acest sens fiind, spre exemplu, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2010 privind modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 6 iulie 2010.

19. Acest act normativ a fost adoptat cu scopul de a putea fi aplicate eficient la nivel național prevederile art. 101 și ale art. 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, atât din punctul de vedere al deciziilor pe care autoritatea națională de concurență are competența, în temeiul Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la art. 81 și 82 din tratat, să le adopte, cât și din punctul de vedere al obligațiilor de cooperare pe care Consiliul Concurenței le are în raporturile cu Comisia Europeană și celelalte autorități de concurență din statele membre, având în vedere faptul că, potrivit prevederilor art. 5 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003, Consiliul Concurenței, alături de autoritățile de concurență ale statelor membre, a devenit competent să aplice prevederile art. 101 și ale art. 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în cazuri individuale, precum și faptul că, în temeiul regulamentului anterior menționat, Consiliul Concurenței a dobândit obligații exprese în materie de concurență.

20. Totodată, Curtea constată că soluția legislativă criticată, în dinamica legislativă, s-a regăsit la art. 51 alin. (1) și art. 53 alin. (1), iar în urma republicărilor succesive, în prezent acestea constituie conținutul art. 55 alin. (1) din Legea nr. 21/1996. Din examinarea conținutului normativ al Legii nr. 21/1996, Curtea observă că prevederile art. 55 alin. (1), care sancționează faptele anticoncurențiale, fac parte din capitolul VI — *Sancțiuni*.

21. Față de această împrejurare, Curtea observă că, raportându-se la jurisprudența sa în materie, prin Decizia nr. 191 din 9 aprilie 2019, precitată, a arătat că, având în vedere impactul încălcărilor regulilor de concurență, care produc consecințe grave atât economiei în ansamblul său, cât și, în mod direct, consumatorilor și celorlalte întreprinderi de pe piață, pentru a fi eficiente, sancțiunile trebuie să transmită un puternic mesaj de descurajare contraveniențelor și să fie într-un cuantum necesar realizării efectului disuasiv. Regimul sancționator contravențional aplicabil în domeniul concurenței comportă anumite trăsături specifice, cum ar fi amenizii prevăzute în cuantumi foarte ridicate și aplicabilitatea limitată a dreptului comun în materie contravențională (Decizia nr. 556 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 15 august 2007, și Decizia nr. 243 din 4 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008). Stabilirea „cifrei de afaceri totală” drept criteriu de raportare în cadrul individualizării sancțiunii, chiar dacă determină în final cuantumi mari ale amenizii, nu poate determina neconstituționalitatea textului de lege criticat, cu atât mai mult cu cât individualizarea amenizii se face în funcție de gravitatea faptei săvârșite (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 490 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 6 februarie 2014). Astfel, Consiliul Concurenței — autoritatea competentă să constate și să sancționeze contravențiile prevăzute de Legea concurenței — trebuie să individualizeze sancțiunea aplicată, ținând seama de gravitatea și durata faptei și de consecințele sale asupra concurenței (a se vedea și Decizia nr. 556 din 7 iunie 2007 și Decizia nr. 243 din 4 martie 2008, precitate).

22. Totodată, prin Decizia nr. 490 din 21 noiembrie 2013, precitată, Curtea a observat că astfel de amenizii, instituite ca procent din cifra de afaceri și care pot determina cuantumi mari ale sancțiunilor, pot fi regăsite în diverse domenii în care impactul încălcărilor poate produce consecințe grave, fiind reglementate, spre exemplu, de Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 16 iulie 2012, de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 27 decembrie 2011, sau de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013 privind serviciile poștale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 15 martie 2013. De asemenea, Curtea a reținut că nivelul maxim al amenizilor pentru contravențiile săvârșite în domeniul concurenței în unele state membre ale Uniunii Europene este stabilit la aceeași cotă, potrivit Studiului întocmit la data de 8 august 2013 de Directoratul pentru afaceri financiare și economice — Comitetul pentru concurență din cadrul Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică.

23. În ceea ce privește reglementarea unor sancțiuni de natura celor instituite prin normele criticate, Curtea, în jurisprudența sa, a arătat că legiuitorul este liber să reglementeze referitor la răspunderea contravențională a persoanei juridice sau fizice, întrucât niciun articol din Legea fundamentală nu interzice reglementarea unei astfel de răspunderi (a se vedea în acest sens Decizia nr. 128 din 10 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 6 iunie 2016, paragraful 19).

24. Reglementarea unor contravenții și a sancțiunilor aplicabile are drept consecință diminuarea patrimoniului operatorului economic, dar aceasta este o măsură justificată obiectiv și rațional, de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept, prin adoptarea unor reguli specifice de

preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative (a se vedea, *ad similibis*, Decizia nr. 308 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 25 iulie 2013, și Decizia nr. 128 din 10 martie 2016, precitată, paragraful 16). În acest context, Curtea constată că, potrivit art. 44 alin. (9) din Constituție, bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.

25. De asemenea, Curtea observă că, potrivit art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deși la art. 1 paragraful 1 se prevede dreptul la respectarea bunurilor și lipsirea de proprietate numai pentru cauza de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional, acestea nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor. Astfel, art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale permite statelor contractante să adopte legile pe care le consideră necesare pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a „amenzilor”. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, autoritățile naționale sunt cele care decid, în primul rând, ce fel de „amendă” trebuie aplicată, deciziile luate în acest domeniu implicând o apreciere a problemelor politice, economice și sociale, apreciere pe care Convenția o lasă în competența statelor membre, acestea având la dispoziție o largă marjă de apreciere (a se vedea Decizia de inadmisibilitate din 21 martie 2006, pronunțată în Cauza *Valico — S.R.L. împotriva Italiei*, Decizia de inadmisibilitate din 19 noiembrie 2013, pronunțată în Cauza *Electrosan — S.R.L. împotriva României*, paragraful 17, și Hotărârea din 18 iunie 2013, pronunțată în Cauza *S.C. Complex Herta Import Export — S.R.L. Lipova împotriva României*, paragraful 32).

29. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Universal Construct Market — S.A. din Sibiu în Dosarul nr. 3.386/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind actualizarea datelor de identificare și ale valorilor de inventar ale unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Curții de Conturi și înscrise în anexa nr. 33 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 868 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, și al art. 288 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea datelor de identificare și a valorilor de inventar ale unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Curții de Conturi, reevaluate conform Ordonanței Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și

completările ulterioare, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Curtea de Conturi împreună cu Ministerul Finanțelor Publice vor opera modificările corespunzătoare în anexa nr. 33 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu
Președintele Curții de Conturi a României,
Mihai Busuioc

București, 19 august 2020.
Nr. 701.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE ale imobilelor aflate în domeniul public al statului și în administrarea Curții de Conturi, care fac obiectul proiectului de act normativ privind modificarea datelor de identificare și actualizarea valorilor de inventar ale unor imobile aflate în domeniul public al statului

Administratorul imobilului C.U.I.	Curtea de Conturi a României 4265922
--------------------------------------	---

Nr. crt.	Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa	Vecinătăți	Baza legală	Caracteristicile tehnice	Valoarea de inventar — lei —
0	1	2	3	4	5	6	7	8
1.	35261	8.29.07	Clădire sediu Camera de Conturi Bacău	str. Nicolae Bălcescu nr. 5; municipiul Bacău, județul Bacău	N — parcul Trandafirilor; S — policlinică; E — restaurant; V — str. Războieni	Hotărârea Guvernului nr. 474/1994 Hotărârea Guvernului nr. 1.084/1995 Contract v-c nr. 1.090/1995	CF 60275-C1-U22 Regim de înălțime: D + P + E (bloc locuințe 10 etaje): demisol — Su = 69 mp; parter — Su = 388 mp; etaj — Su = 412 mp; casa scării: Su — 17 mp; Sc — 1.155 mp; Su — 886 mp; cote teren — 149 mp	valoarea clădire — 2.247.689,05 Total valoare 2.247.689,05

0	1	2	3	4	5	6	7	8
2.	35287	8.29.07	Clădire sediu Camera de Conturi Braşov	Piaţa George Enescu nr. 2—3; municipiul Braşov, judeţul Braşov	N — proprietate privată; S — proprietate privată; E — restaurant; V — S.C. Aro Palace — S.A.	Contract v-c nr. 718/1994	CF 139925 — Enescu 3 Regim de înălţime: C1 — S + P + 2E; S construită — 260 mp; Sd — 1.024 mp; Su — 728 mp; S teren — 260 mp; CF 126402 — Enescu 2 Regim de înălţime: C2 — P: Sd — cotă indiviză — 31,91 mp; St — cotă indiviză — 31,91 mp	valoare clădire — 2.135.829,50 valoare teren — 350.767,92 Total valoare 2.486.597,42
3.	35290	8.29.07	Clădire sediu Camera de Conturi Călăraşi	str. Progresul nr. 23, bloc 34; municipiul Călăraşi, judeţul Călăraşi	N — str. Flacăra — Tribunalul Călăraşi; S — str. Progresul — Spitalul de urgenţă; E — str. Pompieri — Arhivele Naţionale, Direcţia Judeţeană Călăraşi; V — Str. Eroilor — Agenţia Naţională de Administrare Fiscală	1. Contract v-c nr. 11.557/1993 2. Contract v-c nr. 1.961/1995 3. Contract v-c nr. 7.344/1995 4. Contract v-c nr. 1.692/1996	Regim de înălţime: bloc locuinţe CF 20615-C1-U10 — etaj 4 Cote teren — 66/846 Su din acte — 354,95 mp; Su măsurată — 335,70 mp; Sc — 348,60 mp; cote părţi comune — 86/1031 CF 20615-C1-U11 — etaj 5 Cote teren — 7/846; Su din acte — 36 mp; Su măsurată — 34,4 mp; cote părţi comune — 9/1031	valoare clădire — 1.403.336,61 Total valoare 1.403.336,61
4.	35274	8.29.07	Clădire sediu Camera de Conturi Iaşi	Str. Sărării nr. 189; municipiul Iaşi, judeţul Iaşi	N — str. Mihai Costăchescu; S — Liceul „Gh. Asachi”; E — Liceul „Gh. Asachi”; V — str. Codrescu	Hotărârea Guvernului nr. 1.179/2001	CF 162101 St — 490 mp CF 162101-C1 Regim de înălţime: C1 D + P + 2E + M; Sc — 300 mp; Sd — 1.500 mp; Su — 1.111,56 mp; CF 162101-C2 Regim de înălţime: C2-P — garaj; Sc — 41 mp; Sd — 41 mp; Su — 35,10 mp	valoare clădire — 4.345.436,82 valoare teren — 346.022,00 Total valoare 4.691.458,82
5.	35273	8.29.07	Clădire sediu Camera de Conturi Ialomiţa	Str. Episcopiei nr. 3; municipiul Slobozia, judeţul Ialomiţa	N — str. Alexandru Odobescu; S — primăria; E — Str. Episcopiei; V — alee domeniul public	Hotărârea Guvernului nr. 475/1994 Hotărârea Guvernului nr. 678/2004 Hotărârea consiliului local nr. 201/2001	CF 31865-C1-U2 Regim de înălţime: C1-U2 : lot 2 — etaj 1; Sc — 273 mp; Su — 206,32; Cote teren — 137/273 mp. CF 31864-C1 C1 — S + P + 2E extindere: Sc — 162 mp; Sd — 538,70 mp; Su — 508,37 mp	valoare clădire — 1.606.160,47 valoare teren — 112.278,39 Total valoare 1.718.438,86
6.	35277	8.29.07	Clădire sediu Camera de Conturi Olt	str. Nicolae Titulescu nr. 47; municipiul Slatina, judeţul Olt	N — domeniul public al municipiului Slatina; S — bd. Nicolae Titulescu; E — bloc locuinţe; V — bloc locuinţe	Hotărârea consiliului local nr. 62/1993	CF 51818-C1-U19 Regim de înălţime: S + P + E: Su — 705,44 mp; Sd — 845 mp	valoare clădire — 2.988.380,41 Total valoare 2.988.380,41
7.	35278	8.29.07	Clădire sediu Camera de Conturi Sălaj	str. Corneliu Coposu nr. 5; municipiul Zalău, judeţul Sălaj	N — Camera de Comerţ şi Industrie Sălaj; S — Complex comercial; E — Arhiva Primăriei Municipiului Zalău; V — str. Corneliu Coposu	Hotărârea Guvernului nr. 304/1995	CF 70517 — C1 Regim de înălţime: Corp A: S + P Corp B: S + P + E Corp C: E Sc — 840 mp; Su — 1.250,28 mp; Sd — 1.641 mp; CF 70517; St — 1.124 mp	valoare clădire — 3.542.230,24 valoare teren — 1.041.855,00 Total valoare 4.584.085,24

0	1	2	3	4	5	6	7	8
8.	35279	8.29.07	Clădire sediu Camera de Conturi Suceava	str. Petru Rareș, bl. I.5, municipiul Suceava, județul Suceava	N — proprietate privată; S — str. Petru Rareș; E — Colegiul de Artă „Ciprian Porumbescu”; V — proprietate privată	Protocol nr. 8.101/1993	CF 42331-C1 Regim de înălțime: S + P + 5E construcție cu 2 tronsoane: Sc — 450 mp; Sd — 3.150 mp; Su — 2.406,80 mp; CF 42331; St — 450 m	valoare clădire — 7.578.160,49 valoare teren — 1.576.822,64 Total valoare 9.154.983,13
9.	164661	8.29.07	Clădire sediu Camera de Conturi Sibiu	str. Nicolaus Olahus nr. 1B, municipiul Sibiu, județul Sibiu	N — centru militar; S — str. Nicolaus Olahus, sens giratoriu; E — hotel și centru de afaceri; V — autogară	Hotărârea Guvernului nr. 88/2019	CF 124501 S teren — 1.750 mp; CF 124501-C1 Regim de înălțime: S + P + 3E: Sc — 400 mp; S desfășurată — 2.063 mp; Su — 1.743,24 mp; CF 124501-C2 Regim de înălțime: P: Sc — 40 mp; S desfășurată — 40 mp; Su — 34,50 mp	valoare clădire — 3.402.011,45 valoare teren — 1.874.435,00 Total valoare 5.276.446,45
10.	35280	8.29.07	Clădire sediu Camera de Conturi Teleorman	str. Ion Creangă nr. 53; municipiul Alexandria, județul Teleorman	N — Str. Dunării; S — str. Ion Creangă; E — teren domeniu public; V — str. Ion Creangă	Hotărârea Guvernului nr. 505/1994 Hotărârea Guvernului nr. 498/2016	CF 23989 Regim de înălțime: P + 2E: Sc — 430 mp; Sd — 1.290 mp; Su — 982 mp; S teren — 1.471,00 mp	valoare clădire — 1.507.831,00 valoare teren — 1.038.642,10 Total valoare 2.546.473,10
11.	35293	8.29.07	Clădire sediu Camera de Conturi Vaslui	str. M. Kogălniceanu nr. 28; municipiul Vaslui, județul Vaslui	N — nr. cadastral 5399; S — str. Vasile Alecsandri; E — nr. cadastral 3231; V — str. Mihail Kogălniceanu	Contract v-c nr. 706/1994	CF 80309 S teren — 1.424 mp C1 — Regim înălțime: P + 3E: Sc — 293 mp; Sd — 1.340 mp; Su — 895,35 mp; C2 — centrală termică; Sc — 74 mp; C3 — anexă: Sc — 12 mp; C4 — anexă: Sc — 6 mp; C5 — coș de fum: Sc — 4 mp	valoare clădire — 3.172.960,58 valoare teren — 1.358.748,00 Total valoare 4.531.708,58
12.	35259	8.29.07	Clădire Sediu central Curtea de Conturi	str. Lev Tolstoi nr. 22—24; sectorul 1; municipiul București	N — str. Lev Tolstoi nr. 46; S — str. Amiral C-tin Bălescu; E — str. Maxim Gorki; V — str. Lev Tolstoi	Hotărârea Guvernului nr. 67/2011	CF 243711 Regim de înălțime: C1 — corp A (D + P + 2E) + corp legătură (parter) + corp B (S2 + S1 + D + P + 2E): Sc — 2.272 mp; Su — 3.296,85 mp; Sd — 4.741 mp; C2 — corp C (S + P + 2E): Sc — 404 mp; Su — 1.182,41 mp; Sd — 1.525 mp; C3 — cabină poartă: Sc — 37 mp; C4 — garaj: Sc — 137 mp; C5 — cabină poartă: Sc — 6 mp; C6 — anexe: Sc — 16 mp; S teren — 5.617 mp.	valoare clădire — 14.573.131,58 valoare teren — 36.688.603,96 Total valoare 51.261.735,54

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind actualizarea valorilor bunurilor imobile
cuprinse în anexa nr. 19 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006
pentru aprobarea inventarului centralizat
al bunurilor din domeniul public al statului,
aflate în administrarea Administrației Prezidențiale

Având în vedere dispozițiile art. 2¹ din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 2 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 288 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar a bunurilor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Administrației Prezidențiale, astfel cum sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Administrația Prezidențială și Ministerul Finanțelor Publice vor opera modificările corespunzătoare în anexa nr. 19 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase
Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

DATELE DE IDENTIFICARE
ale bunurilor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Administrației Prezidențiale, ale căror valori de inventar se actualizează

1. Ordonator principal de credite (ministere sau autorități ale administrației publice centrale)	4283732	ADMINISTRAȚIA PREZIDENȚIALĂ
2. Ordonator secundar de credite		
3. Ordonator terțiar de credite		
4. Regii autonome și companii/societăți naționale aflate sub autoritatea ordonatorului principal, institute naționale de cercetare-dezvoltare, care funcționează în baza Ordonanței Guvernului nr. 25/1995, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 51/1996, cu modificările ulterioare, și, după caz, societăți comerciale cu capital majoritar de stat care au în administrare bunuri din patrimoniul public de stat		

Cod de clasificare		Denumire	Date de identificare					Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar (în lei)	Situția juridică		Tip bun
Nr. M.F.	8.29.02		Descrierea tehnică (pe scurt)	Vecinătăți (după caz, pe scurt)	Adresa	Situția juridică legată	Situția juridică actuală					
159300	8.29.02	COMPLEX PALAT COTROCENI: teren și amenajări la teren	<p>Include:</p> <p>A. Teren intravilan zona Cotroceni, în suprafață de 186.783 mp</p> <p>B. Amenajări la teren, compuse din albie pătău artificial și 2 lacuri artificiale, în suprafață de 2.576 mp</p> <p>C. Amenajare peisagistică — grădină, în suprafață de 8.500 mp</p> <p>CF nr. 217584/07.05.2012 OCPI București, sectorul 5</p>	N: șos. Cotroceni V: Bd. Geniului S-V: șos. Panduri S, S-E: str. Ana Davila E: bd. Prof. Dr. Gheorghe Marinescu	Țara: România; Județ: Municipiul București; sectorul 5; bd. Prof. Dr. Gheorghe Marinescu nr. 2	Baza legală nr. 1.279/20.12.2001 Hotărârea Guvernului	În administrare	concesiune/inchiriat/dat cu titlu gratuit		imobil		
159301	8.29.02	COMPLEX PALAT COTROCENI: imobil — corpuri clădiri administrative și anexe, împrejurimi, instalații aferente construcțiilor, drumuri, alei, rețele, terase, gradene și alte elemente de construcții	<p>Construcții cu subzol parțial, parter, P+1E, P+2E sau P+3E, cu structuri din beton armat monolit, structuri zidărie din BCA și construcții parțiale din lemn; Sc = 11.053 mp, Sd = 32.026 mp; Corpuri de clădiri C4, C5, C6, C7, C8, C9, C11, C12, C13, C14, C15, C16, C17, C18, C19, C20, C21, C22, C23 și C24 CF nr. 217584/07.05.2012 OCPI București, sectorul 5</p>		Țara: România; Județ: Municipiul București; sectorul 5; bd. Prof. Dr. Gheorghe Marinescu nr. 2	Hotărârea Guvernului nr. 1.279/20.12.2001	În administrare			imobil		
35891	8.24.01	COMPLEX PALAT COTROCENI: imobil — corpuri clădiri muzeale	<p>Include:</p> <p>A. Monument de arhitectură, ansamblu și sit istoric și arheologic, muzeu de interes național. Construcție cu subzol parțial, parter, P+1E, P+2E sau P+3E, datată 1679—1925 și restaurată în 1986. Structura de rezistență din zidărie portantă și cadre de beton armat, cu șarpantă din lemn. Corpuri de clădiri C1 (Sc = 674 mp, Sd = 2.781 mp), C2 (Sc = 982 mp, Sd = 3.583 mp), C3 (Sc = 925 mp, Sd = 2.775 mp); B. Clădire Pavilion acces vizitatori muzeu, realizată în anul 1999, cu parter, cu structura din zidărie portantă din cărămidă cu sămburi de beton și învelitoare în terasă; Corp clădire C10 (Sc = Sd = 123 mp) CF nr. 217584/07.05.2012 OCPI București, sectorul 5</p>		Țara: România; Județ: Municipiul București; sectorul 5; bd. Prof. Dr. Gheorghe Marinescu nr. 2	Hotărârea Guvernului nr. 1.279/20.12.2001	În administrare			imobil		
TOTAL 1.578.900.146 lei												

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI
COMISIA CENTRALĂ DE RECHIZIȚII

HOTĂRÂRE privind aprobarea Listei cu prețurile principalelor bunuri consumptibile rechiziționabile, necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile pe anul 2020

Având în vedere dispozițiile art. 21 alin. (3), art. 22 și art. 23 alin. (2), (3) și (5) din Legea nr. 132/1997 privind rechizițiile de bunuri și prestările de servicii în interes public, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 2 lit. b), art. 3 lit. B pct. 5 și 16 și art. 4 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.380/2009 privind înființarea, organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, cu modificările și completările ulterioare,

Comisia Centrală de Rechiziții adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Lista cu prețurile principalelor bunuri consumptibile rechiziționabile, necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile pe anul 2020, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, prin Secretariatul tehnic permanent al Comisiei Centrale de Rechiziții, și comisiile mixte de rechiziții, prin secretariatele tehnice, duc la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Administrației Naționale
a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale,
președintele Comisiei Centrale de Rechiziții,
Gheorghe Alecsei

LISTA
cu prețurile principalelor bunuri consumptibile rechiziționabile,
necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile pe anul 2020*

— lei —

Nr. crt.	Principalele bunuri consumptibile rechiziționabile			UM	Preț de livrare mediu (PL)**	Preț de vânzare cu amănuntul mediu (PVA)***
	Cod CPV	Grupa de produse	Denumirea produsului			
1	15612100-2	Morărit, panificație, făinoase	Făină de grâu	kg	1,28	2,74
2	15612210-6		Făină de porumb (mălai)	kg	1,13	3,65
3	15851100-1		Paste făinoase	kg	4,97	10,93
4	15811100-7		Pâine albă simplă	kg	1,88	4,33
5	15112000-6	Carne	Carne de pasăre (pui grill)	kg	8,59	10,46
6	15113000-3		Carne de porc	kg	10,25	18,29
7	15111100-0		Carne de vită	kg	16,86	30,89
8	15131130-5	Preparate din carne	Cârnați	kg	15,50	26,18
9	15131000-5		Conserve din carne	kg	12,98	29,60
10	15235000-4		Conserve din pește	kg	18,73	42,21
11	15131310-1		Pate de ficat	kg	13,00	25,50
12	15131120-2		Salamuri	kg	24,03	40,53
13	15131000-5		Specialități din carne	kg	22,73	42,49
14	15220000-6	Pește	Pește	kg	17,15	33,10
15	15541000-2	Lactate	Brânză telemea de vacă	kg	14,46	23,47
16	15511100-4		Lapte	l	4,22	5,39
17	15981200-0	Alte produse alimentare	Apă minerală	l	1,04	1,58
18	03212100-1		Cartofi	kg	1,35	2,87
19	03221210-1		Fasole uscată	kg	****	7,99
20	03142500-3	Alte produse alimentare	Ouă	buc.	0,39	0,98
21	15411200-4		Ulei comestibil	l	3,92	5,67
22	15831200-4		Zahăr alb rafinat	kg	1,95	2,77

* Prețurile sunt stabilite în funcție de cotațiile pieței din anul 2019, până la data de 30 septembrie, urmând să fie actualizate cu indicii de inflație la data plății despăgubirii.

** Prețurile nu conțin cota TVA.

*** Prețurile conțin cota de adaos comercial și TVA.

**** Nu au fost identificați operatori economici producători la nivel național.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

